

менты относительно допустимости доказательств и условий их получения, что обусловлено заданием достоверного знания о вине лица в совершении уголовного правонарушения.

Ключевые слова: допустимость доказательства, недопустимость доказательства, следственные (розыскные) действия, негласные следственные (розыскные) действия, условия доказывания.

Ryashko O. V. Some issues of the importance and terms of the evidence admissibility in criminal proceedings

The article deals with the issue of the importance and terms of the evidence admissibility that is the guarantee of the participants' rights and legal interests in criminal proceedings. The fundamental problem moments of the evidence admissibility and the obtaining terms that are stipulated in the task of the reliable knowledge of the person guiltiness of the committing a crime are analyzed.

Key words: admissibility of evidence, inadmissibility, investigation (searching) actions, secret investigation (searching) actions, conditions of the proof.

Стаття надійшла 25 червня 2013 р.

УДК 343.351.749.7

О. М. Сало

ПРАВОВА РЕГЛАМЕНТАЦІЯ ПРОВЕДЕННЯ НЕГЛАСНИХ СЛІДЧИХ (РОЗШУКОВИХ) ДІЙ

Розглядаються нормативно-правові акти, якими визначено порядок проведення негласних слідчих (розшукових) дій. Здійснено аналіз і запропоновано шляхи вдосконалення кримінального процесуального законодавства.

Ключові слова: закон; інструкція; наказ; слідчий; негласні слідчі (розшукові) дії; правове регулювання; прокурор; слідчий суддя.

Постановка проблеми. Негласні слідчі (розшукові) дії (далі – НСРД) – частина передбачених законодавством процесуальних дій, які є важливим способом збирання, закріплення та перевірки доказів. Вони проводяться уповноваженими на те органами і посадовими особами у кримінальному провадженні в порядку, встановленому кримінальним процесуальним законодавством.

Водночас, кожна НСРД тією чи іншою мірою стосується сфери охоронюваних законами України прав, свобод та інтересів громадян. У зв'язку з цим кримінальним процесуальним законодавством передбачено вимогу щодо їх проведення, зокрема лише за наявності правових і

фактичних підстав (ст. 246 КПК). Виконання цієї вимоги є однією з найважливіших гарантій дотримання законності в кримінальному судочинстві [1].

Стан дослідження. Проблеми застосування негласних методів у кримінальному судочинстві свою увагу приділяли науковці в галузі кримінального процесу, криміналістики та ОРД, зокрема: К. В. Антонов, О. М. Бандурка, А. Р. Белкін, В. Д. Берназ, Р. І. Благута, В. В. Гевко, В. О. Глушков, Д. В. Гребельський, Ю. М. Грошевий, О. Ф. Долженков, Г. О. Душейко, І. П. Козаченко, Я. Ю. Кондратьєв, Є. Д. Лук'янчиков, М. А. Погорецький, Є. Д. Скулиш, С. М. Стахівський, О. Ю. Таттаров, С. А. Шейфер, М. Є. Шумило, А. Ю. Шумілов, А. А. Чувільов, М. П. Яблоков та ін.

Загалом праці вказаних учених були спрямовані на дослідження поняття доказової та оперативно-розшукової інформації, форми та порядку використання ОРД у кримінальному процесі, організації взаємодії органу досудового розслідування з оперативним підрозділами для досягнення завдань кримінального судочинства. Однак вказані праці та висловленні в них погляди, які, безперечно, є теоретичним підґрунтям для наукового пошуку, потребують уваги з огляду на застосування норм нового КПК України та прийнятих у зв'язку зі вступом його в дію підзаконних нормативно-правових актів. Зокрема, заслуговує на уваги правова регламентація проведення негласних слідчих (розшукових) дій.

Виклад основних положень. Окремі питання організації проведення НСРД, порядок їх проведення, окрім КПК України, регламентується міжвідомчими наказами та дорученнями, які мають відповідний гриф секретності.

У зв'язку з тим, що в КПК визначено лише загальні положення проведення НСРД, Міністерством внутрішніх справ України, спільно з Генеральною прокуратурою України, Службою безпеки України, Адміністрацією Державної прикордонної служби України, Міністерством фінансів України та Міністерством юстиції України розроблено Інструкцію про організацію проведення негласних слідчих (розшукових) дій та використання їх результатів у кримінальному провадженні, яка затверджена 16.11.2012 р. спільним наказом № 114/1042/516/1199/936/1687/5/ [2].

Відповідно до п. 1.2 вказаної Інструкції правову основу проведення НСРД становлять Конституція України, Кримінальний процесуальний кодекс України, Кримінальний кодекс України, закони України «Про прокуратуру», «Про державну таємницю», «Про оперативно-розшукову діяльність», Порядок організації та забезпечення режиму

секретності в органах державної влади, органах місцевого самоврядування, на підприємствах, в установах і організаціях, затверджений постановою Кабінету Міністрів України від 02.10.2003 р. № 1561-12, Звід відомостей, що становлять державну таємницю (затверджений наказом Служби безпеки України від 12.08.2005 р. № 440 і зареєстрований в Міністерстві юстиції України 17.08.2005 за № 3902/11182), та інші нормативно-правові акти.

Крім того, з метою забезпечення ефективного моніторингу роботи слідчих підрозділів органів внутрішніх справ наказом МВС від 31.05.2013 № 534 «Про затвердження Звіту про організацію роботи слідчих органів внутрішніх справ України з проведення негласних слідчих (розшукових) дій форми 1-НСРД», передбачено узагальнення результатів проведення НСРД та врахування в практичній діяльності.

Варто також зазначити про те, що деякі питання проведення НСРД урегульовані в інформаційному листі Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних та кримінальних справ від 05.04.2013 р. № 223-558/0/4-13 «Про деякі питання здійснення слідчим суддею суду першої інстанції судового контролю за дотриманням прав, свобод та інтересів осіб під час застосування заходів забезпечення кримінального провадження» [7].

Вивчення матеріалів кримінальних проваджень і результати проведеного анкетування слідчих і прокурорів свідчить, що, незважаючи на наявність нормативних актів, якими регламентовано порядок проведення НСРД, на практиці досі виникають питання. Зокрема, щодо проведення НСРД до постановлення ухвали слідчого судді, як це передбачено ст. 250 КПК України.

Зокрема, вказаною нормою не визначено можливості проведення НСРД до постановлення ухвали слідчим суддею з підстав безпосереднього переслідування особи, яка могла вчинити кримінальне правопорушення, та встановлення інших обставин учинення тяжкого або особливо тяжкого злочину.

Актуальність єдиного тлумачення вказаного поняття обумовлена тим, що в разі відмови (постановлення ухвали про відмову в наданні дозволу на проведення негласної слідчої (розшукової) дії) слідчого судді у задоволенні клопотання НСРД повинна бути негайно припинена, а отримана внаслідок її проведення інформація має бути знищена в порядку, передбаченому ст. 255 КПК України. Така відмова може призвести до втрати цінної інформації, яка могла б сприяти встановленню особи, яка вчинила кримінальне правопорушення.

Так, наприклад, якщо при вчиненні вбивства зник мобільний телефон убитого, з метою встановлення його місцезнаходження необхідно якнайшвидше розпочати негласну слідчу (розшукову) дію – встановлення місцезнаходження радіоелектронного засобу. Однак, фактично, така негласна слідча (розшукова) дія не буде пов'язана із врятуванням життя людей чи запобіганням учиненню тяжкого або особливо тяжкого злочину, що чітко вказано в ст. 250 КПК України, а буде пов'язана з безпосереднім встановленням особи, яка могла вчинити таке кримінальне правопорушення (її безпосереднім переслідуванням).

З метою попередження можливих протиріч та якнайшвидшого виконання завдань кримінального провадження вважається доцільним внести зміни до ч. 1 ст. 250 КПК України, а саме: щодо закріплення положень про проведення негласної слідчої дії до постановлення ухвали слідчого судді у зв'язку з «встановленням обставин вчинення тяжкого або особливо тяжкого злочину».

Слід також зазначити про те, що кримінальним процесуальним законодавством України не передбачено порядок отримання інформації від операторів і провайдерів за постановою слідчого, погодженою з прокурором, чи прокурора, а лише на підставі ухвали слідчого судді (глава 15 КПК України).

Водночас, відповідно до ст. 93 КПК України, збирання доказів під час досудового розслідування може здійснюватися потерпілим, який має право в передбаченому законом порядку отримувати від підприємств, установ та організацій інформацію, відомості тощо.

На підставі викладеного вважається, що під час досудового розслідування необхідно роз'яснювати потерпілим положення ст. 32 Закону України «Про телекомунікації» щодо їх права на отримання від оператора, провайдера телекомунікацій наявних відомостей про надані телекомунікаційні послуги з метою пришвидшення отримання такої інформації та використання її як доказу в кримінальному провадженні [8].

Проблемним також є питання документування «корупційних правопорушень», а саме: передбачених ч. 1, 2 ст. 368 «Прийняття пропозиції, обіцянки або одержання неправомірної вигоди службовою особою», ч. 1, 2 ст. 368-2 «Незаконне збагачення», ч. 1–3 ст. 368-3 «Підкуп службової особи юридичної особи приватного права незалежно від організаційно-правової форми», ч. 1–3 ст. 368-4 «Підкуп особи, яка надає публічні послуги», ч. 1, 2 ст. 369 «Пропозиція або надання неправомірної вигоди службовій особі», ч. 1, 2 ст. 369-2 «Зловживання впливом» КК України. Так, значна частина вказаних правопорушень

не належить до категорії тяжких чи особливо тяжких, хоча вони також завдають значної шкоди інтересам держави та встановленому порядку управління, а тому проведення НСРД у вказаній категорії кримінальних проваджень не допускається [3].

Так, упродовж 2013 року розпочато кримінальні провадження за фактами вчинення 1683 кримінальних правопорушень, передбачених ст. 368 КК України; 112 – за ст. 368-3 КК України; 21 – за ст. 368-4 КК України; 94 – за ст.ст. 369-2 КК України.

Проведення НСРД, передбачених ст.ст. 260–264 (аудіо-, відео-контроль особи, накладення арешту на кореспонденцію, огляд і виїмка кореспонденції, зняття інформації з транспортних телекомунікаційних мереж, зняття інформації з електронних інформаційних систем), 267 (обстеження публічно недоступних місць, житла чи іншого володіння особи), 269–272, 274 (негласне отримання зразків, необхідних для порівняльного дослідження), під час розслідування вказаних злочинів є одним із основних джерел здобуття доказів, оскільки доказування зазначених корупційних правопорушень за допомогою показань свідків і речових доказів іноді вкрай ускладнене.

Крім того, слід зазначити, що засновані на новітніх інформаційно-телекомунікаційних технологіях продукти та послуги, зокрема все-світня інформаційна система загального доступу Інтернет, рухомий (мобільний) зв'язок тощо, надають широкі можливості для забезпечення та маскування злочинної діяльності. Це обумовлює нагальну необхідність застосування правоохоронними органами «адекватних» методів і засобів отримання оперативно та криміналістично значущої інформації про осіб, які вчиняють злочини. До них насамперед слід віднести такі, передбачені КПК, негласні слідчі (розшукові) дії, як «Зняття інформації з транспортних телекомунікаційних мереж» (ст. 263 КПК) та «Зняття інформації з електронних інформаційних систем» (ст. 264 КПК).

Проведення зазначених дій допускається винятково в кримінальних провадженнях щодо тяжких або особливо тяжких злочинів. Своєю чергою, переважна більшість кіберзлочинів належить до категорії кримінальних правопорушень меншого ступеня тяжкості (ст.ст. 361 «Несанкціоноване втручання в роботу електронно-обчислювальних машин (комп'ютерів), автоматизованих систем, комп'ютерних мереж чи мереж електрозв'язку», 361-1 «Створення з метою використання, розповсюдження або збуту шкідливих програмних чи технічних засобів, а також їх розповсюдження або збут», 361-2 «Несанкціоновані збут або розповсюдження інформації з обмеженим доступом, яка зберігається в елект-

ронно-обчислювальних машинах (комп'ютерах), автоматизованих системах, комп'ютерних мережах або на носіях такої інформації», 362 «Несанкціоновані дії з інформацією, яка оброблюється в електронно-обчислювальних машинах (комп'ютерах), автоматизованих системах, комп'ютерних мережах або зберігається на носіях такої інформації, вчинені особою, яка має право доступу до неї», 363 «Порушення правил експлуатації електронно-обчислювальних машин (комп'ютерів), автоматизованих систем, комп'ютерних мереж чи мереж електрозв'язку або порядку чи правил захисту інформації, яка в них оброблюється», 363-1 «Перешкоджання роботі електронно-обчислювальних машин (комп'ютерів), автоматизованих систем, комп'ютерних мереж чи мереж електрозв'язку шляхом масового розповсюдження повідомлень електрозв'язку» КК України), що фактично унеможливує не лише їх належне розслідування, але й своєчасне припинення, що в цілому призводить до порушення прав потерпілих від них осіб. Наразі без інформації, знятої з електронних інформаційних систем і транспортних телекомунікаційних мереж, як правило, майже неможливо отримати необхідні відомості про кіберзлочини та осіб, які їх учиняють.

Так, упродовж 2013 року розпочато кримінальні провадження за фактами вчинення 408 кримінальних правопорушень, передбачених ст. 361; 12 – за ст. 361-1; 20 – за ст. 361-2; 152 – за ст. 362; 2 – за ст. 363 та 1 – за ст. 363-1 КК України.

З метою отримання доказів причетності особи до вчинення кримінального правопорушення негласним шляхом іноді, на початку досудового розслідування, діяння «неправильно» кваліфікується за ознаки тяжкого злочину, а після проведення негласних слідчих (розшукових) дій такі діяння «перекваліфікуються» на менш тяжкі.

Наприклад, в одному із слідчих підрозділів під час розслідування кримінального провадження, на початковому етапі розслідування, вбачалися ознаки ч. 3 ст. 368 КК України «Прийняття пропозиції, обіцянки або одержання неправомірної вигоди службовою особою», а після проведення негласних слідчих (розшукових) дій та розсекречування їх результатів у порядку, передбаченому інструкцією про організацію проведення негласних слідчих (розшукових) дій та використання їх результатів у кримінальному провадженні, затвердженою наказом МВС України від 16.11.2012 року № 1042 [4], вказане кримінальне правопорушення було перекваліфіковано за ч. 1 ст. 368 КК України. Відповідно будь-яка інформація, отримана внаслідок проведення НСРД, в суді не могла бути використана.

Відповідно, правильним буде неврахування результатів негласних слідчих (розшукових) дій під час ухвалення рішення у кримінальному провадженні. Адже згідно зі ст. 86 КПК недопустимий доказ, який отриманий не у порядку, встановленому КПК, не може бути прийнятий під час ухвалення процесуальних рішень, на нього не може посилається суд при ухваленні судового рішення.

Показовим є приклад одного із судів АР Крим, де під час здійснення судового розгляду суддя не взяв до уваги докази, які були отримані в результаті проведення негласних слідчих (розшукових) дій, мотивуючи своє рішення тим, що після їх проведення слідчий змінив кваліфікацію кримінального правопорушення з ч. 3 на ч. 1 ст. 368 КК України. Крім того, суддею зазначено, що на момент внесення відомостей до ЄРДР підстав для кваліфікації злочинного діяння за ч. 3 ст. 368 КК України не було.

Вирішення зазначеної проблеми можливе шляхом внесення відповідних змін до ч. 2 ст. 246 КПК України та розширення підстав проведення НСРД, що проводяться на підставі ухвали слідчого судді, доповненням їх кіберзлочинами та корупційними кримінальними правопорушеннями, передбаченими ст. 361, ст. 361-1, ст. 361-2, ст. 362, ст. 363, ст. 363-1, а також ч. 1, 2 ст. 368, ч. 1, 2 ст. 368-2, ч. 1–3 ст. 368-3, ч. 1–3 ст. 368-4, ч. 1, 2 ст. 369, ч. 1, 2 ст. 369-2 КК України.

Внесення вказаних змін до КПК України забезпечить реальні гарантії ефективної протидії злочинності.

Слід також зазначити, що за наявності інформації про особу, яка вчиняє злочини, йдеться лише про суб'єкт цього злочину, а решту його ознак (об'єкт, об'єктивна та суб'єктивна сторона) необхідно встановити за допомогою вжиття оперативно-розшукових заходів. Відсутність усіх ознак злочину в зібраних оперативними підрозділами матеріалах у межах оперативно-розшукової справи не надасть змогу вчасно розпочати досудове розслідування, оскільки відповідно до ч. 2 ст. 7 ЗУ «Про оперативно-розшукову діяльність» тільки після збору матеріалів, в яких зафіксовано фактичні дані про протиправні діяння особи (осіб), такі матеріали направляються до органу досудового розслідування.

З метою якісної підготовки працівниками оперативних підрозділів вказаних матеріалів, відповідно п. 3.1 Інструкції з організації взаємодії органів досудового розслідування з іншими органами та підрозділами внутрішніх справ у попередженні, виявленні та розслідуванні кримінальних правопорушень, затвердженої наказом МВС України від 14.08.2012 № 700, визначено, що при веденні оперативним підрозділом

оперативно-розшукової справи щодо осіб, стосовно яких є дані про їх участь у підготовці до вчинення злочину, підслідного слідчим органів внутрішніх справ, начальник оперативного підрозділу звертається до начальника слідчого підрозділу щодо закріплення за цією ОРС слідчого для забезпечення методичного супроводження її реалізації та надання практичної допомоги оперативному підрозділу [5].

З метою надання змоги оперативним підрозділам повною мірою забезпечити виконання п. 1 ст. 7 Закону України «Про оперативно-розшукову діяльність» в частині своєчасного виявлення і припинення злочинів доцільно внести зміни до ст. 6 «Підстави для проведення оперативно-розшукової діяльності» Закону України «Про ОРД», передбачивши, що підставами для проведення оперативно-розшукової діяльності є наявність достатньої інформації, одержаної в установленому законом порядку, що потребує перевірки за допомогою оперативно-розшукових заходів і засобів, про осіб, які готують учинення злочину «або вчиняють злочини» [6].

Ще одним проблемним питання практичної діяльності є розгляд клопотання про проведення НСРД, передбаченої ст. 268 КПК «Встановлення місцезнаходження радіоелектронного засобу».

Так, під час підготовки клопотання до слідчого судді з проведення негласної слідчої (розшукової) дії щодо встановлення місцезнаходження радіоелектронного засобу, а саме – мобільного терміналу, не завжди можна встановити та підтвердити належність абонентського номеру конкретній особі. Зокрема, це стосується використання неідентифікованих SIM-карток, яких в Україні більшість.

У зв'язку з цим вважається за доцільне пункти 4, 5 частини другої ст. 248 КПК України викласти в такій редакції: «4) відомості про особу (осіб), якщо є можливість її (їх) унікально ідентифікувати, місце або річ, щодо яких необхідно провести негласну слідчу (розшукову) дію», а також упорядкувати редакцію вказаної статті.

Як свідчать результати практичної діяльності, оператори і інтернет-провайдери відмовляють у наданні інформації про, наприклад, перелік IP-адрес, з яких було здійснено втручання, авторизація тощо, посилаючись на те, що для отримання такої інформації необхідно отримати ухвалу суду.

Хоча інформація щодо IP-адреси, MAC-адреси пристрою не є персональними даними, її розголошення уповноваженим особам правоохоронних органів не порушує право людини на приватність спілкування, оскільки зміст повідомлень не розкривається.

Зважаючи на це, доцільно викласти ч. 2 ст. 264 КПК у такій редакції: «Не потребує дозволу слідчого судді здобуття відомостей з електронних інформаційних систем або її частини, а саме – про ідентифікатор мережевого рівня, доступ до яких не обмежується її власником, володільцем або утримувачем».

Слід також зазначити, що у ч. 3 ст. 99 КПК України відображення електронного документа віднесено до матеріальних об'єктів, які можуть бути використані як доказ факту чи обставин, що встановлюються під час кримінального провадження. Водночас, згідно з ч. 3 ст. 13 Закону України «Про електронні документи та електронний документообіг» суб'єкти електронного документообігу з метою забезпечення його збереження зобов'язані вживати заходів щодо дублювання документів на кількох електронних носіях інформації та здійснювати їх періодичне копіювання відповідно до порядку обліку та копіювання документів, встановленого законодавством.

Крім цього, у п. 7 ст. 99 КПК України закріплений обов'язок сторони кримінального провадження надати можливість іншій стороні оглянути або скопіювати оригінали документів, зміст яких доводився. Виконання зазначеної норми частково неможливе для такого класу документів, як електронні.

У зв'язку з викладеним вважається за доцільне ч. 3 ст. 254 КПК «Заходи щодо захисту інформації, отриманої в результаті проведення негласних слідчих (розшукових) дій» викласти в такій редакції: «Виготовлення копій протоколів про проведення негласних слідчих (розшукових) дій та додатків до них не допускається, за винятком виготовлення копій електронних документів, яке може здійснюватися у визначеному законодавством порядку».

Відповідно до ч. 3 ст. 246, ч. 5 ст. 249 КПК України, а також п. 3.7 Інструкцію про організацію проведення негласних слідчих (розшукових) дій та використання їх результатів у кримінальному провадженні, яка затверджена 16.11.2012 р. спільним наказом Міністерства внутрішніх справ України з Генеральною прокуратурою України, Службою безпеки України, Адміністрацією Державної прикордонної служби України, Міністерством фінансів України та Міністерством юстиції України № 114/1042/516/1199/936/1687/5/, прокурор зобов'язаний припинити подальше проведення НСРД, якщо в цьому зникла необхідність, та з інших підстав.

Проте, практика свідчить, що у працівників органів внутрішніх справ і прокуратури виникає неоднозначне застосування цієї норми.

Вважається, що правильне твердження про відсутність підстав для дострокового закінчення проведення НСРД у випадках досягнення мети проведення НСРД і неможливості подальшого проведення такої слідчої дії, незважаючи на те, що строк дії відповідної ухвали не завершився. Такі випадки не потребують винесення постанови прокурора про припинення вказаної категорії слідчих дій.

Водночас для належного впровадження згаданої позиції у практичну діяльність необхідно визначити конкретний перелік підстав для завершення проведення НСРД без винесення відповідної постанови прокурором, а саме: проведення проникнення з обстеженням об'єкта, під час якого досягнуто мети, передбаченої п.п. 1–5 ч. 1 ст. 267 КПК (для п. 5 характерним є встановлення технічних засобів аудіо-, відеоконтролю особи та її вилучення після завершення НСРД); встановлення місцезнаходження радіоелектронного засобу та його вилучення; затримання особи, стосовно якої здійснювався аудіо-, відеоконтроль за конкретною адресою, визначеною в ухвалі слідчого судді; обрання запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою підозрюваному, стосовно якого здійснювалося спостереження чи було отримано дозвіл слідчого судді на зняття інформації з транспортних телекомунікаційних мереж.

На нашу думку, у кожному з наведених випадків при направленні протоколу про результати проведення НСРД доречно зазначити, що проведення відповідних слідчих дій завершено. В інших випадках рішення про доцільність проведення НСРД, відповідно до положень ст. 249 КПК України, повинен ухвалювати прокурор.

Однак, вважається, що вказана позиція потребує погодження з правоохоронними органами, зокрема з Генеральною прокуратурою України.

Зважаючи на викладене доцільно внести відповідні зміни до ст. 252 КПК України «Фіксація ходу і результатів негласних слідчих (розшукових) дій».

Висновки. Отже, незважаючи на те, що в кримінальному процесуальному законодавстві питанню проведення НСРД приділено чимало уваги, реалізація відповідних положень КПК на практиці засвідчує наявність низки недоліків законодавчого характеру, які потребують якнайшвидшого врегулювання.

1. Кримінальний процесуальний кодекс України: Закон України від 13 квіт. 2012 р. // Голос України. – 2012. – № 90–91. – 19 травня.

2. Про затвердження Інструкції про організацію проведення негласних слідчих (розшукових) дій та використання їх результатів у кримінальному провадженні: наказ МВС України від 16.11.2012 року № 1042. [Електронний ресурс] / МВС України. – Режим доступу: [//zakon.rada.gov.ua](http://zakon.rada.gov.ua)

3. Кримінальний кодекс України від 5 квітня 2001: Офіційний текст. – К., 2001. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: [//zakon.rada.gov.ua](http://zakon.rada.gov.ua)

4. Про затвердження Інструкції про організацію проведення негласних слідчих (розшукових) дій та використання їх результатів у кримінальному провадженні: наказ МВС України від 16.11.2012 року № 1042. [Електронний ресурс] / МВС України. – Режим доступу: [//zakon.rada.gov.ua](http://zakon.rada.gov.ua)

5. Про організацію взаємодії органів досудового розслідування з іншими органами та підрозділами внутрішніх справ у попередженні, виявленні та розслідуванні кримінальних правопорушень: наказ МВС України №700 від 14.08.2012 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: [//zakon.rada.gov.ua](http://zakon.rada.gov.ua)

6. Про оперативно-розшукову діяльність: Закон України від 18 лютого 1992 р. // Відомості Верховної Ради України. – 1992. – № 22.

7. Про деякі питання здійснення слідчим суддею суду першої інстанції судового контролю за дотриманням прав, свобод та інтересів осіб під час застосування заходів забезпечення кримінального провадження: Інформаційний лист № 223-558/0/4-13 від 05.04.2013. [Електронний ресурс] / ВССУ. – Режим доступу: [//http://sc.gov.ua](http://sc.gov.ua)

8. Про телекомунікації: Закон України від 18 листопада 2003 р. № 1280-IV // Офіційний вісник України. – 2003. – № 51. – Ст. 2644.

Сало О. М. Правовая регламентация проведения негласных следственных (розыскных) действий

Рассматриваются нормативно-правовые акты, которыми определен порядок проведения негласных следственных (розыскных) действий. Осуществлен анализ и предложены пути совершенствования уголовного процессуального законодательства.

Ключевые слова: закон; инструкция; приказ; следователь; негласные следственные (розыскные) действия; правовое регулирование; прокурор; следственный судья.

Salo O. M. Legal regulation of realization of secret investigative (search) actions

The article deals with regulations, which define the procedure of conductive investigative (search) actions. The analysis and the ways of improving the criminal procedure legislation are made.

Keywords: law, instruction, order, investigator, secret investigative (search) actions, legal regulation, prosecutor, judge.

Стаття надійшла 25 грудня 2013 р.